

Nu weet je het

▶ UHASSELT

REVALIDEREN MET DE GLIMLACH

blz. 8

IN DE WIJNGAARD VAN GHISLAIN HOUBEN

blz. 30

JEAN BODET, EERSTE FULBRIGHTER AAN UHASSELT

blz. 24

**Aan de
universiteit
van vandaag
is onmogelijk
best mogelijk.**

UHASSELT

KNOWLEDGE IN ACTION

<p>4 45 jaar UHasselt Even oud als de unief: Niels Hellings</p>	<p>17 Personeelsweetjes Geboorten en huwelijken</p>	<p>27 Kunst op de campus Kunstwerk in de kijker</p>
	<p>18 In beeld UHasselt kleurt SID-in</p> 	<p>28 VLUP Op stap met de VLUP</p>
<p>7 Drie op een rij Drie tips om te doen/zien/ luisteren/ontdekken...</p>	<p>20 Dienst in de kijker Een inkijkje in de machine achter www.uhasselt.be</p>	<p>29 #UHasselt De leukste posts op onze sociale media</p>
<p>8 Gecoverd Collega's trappen zich in het zweet voor REVAL-onderzoek</p> 		<p>30 De hobby van... In de wijngaard van Ghislain Houben</p>
<p>13 Good Practice Stijn Verbist (REC) over de kunst van het pleiten en overtuigen</p>	<p>24 De collega Fulbrighter Jean Bodet</p>	<p>34 Column Harry Potter</p>
<p>14 Elevator Pitch Michele Moretti over zijn onderzoek en ambities</p>		<p>35 Zoek en win!</p>
<p>16 Weet je dit nog? Campusrock (1991)</p>		<p>36 Gespot op de werf Opening van het ACB²</p>

Heb je tips of ideeën? Mail ze naar nieuws@uhasselt.be!

Concept

Koen Santermans
en Arne Biesmans

Redactie & eindredactie

Arne Biesmans
Jolien L'Homme

Vormgeving

Dave Bosmans
Mayte Gómez Sánchez

Fotografie

Liesbeth Driessen

Druk

Verantwoordelijke uitgever

Chapo

Marie-Paule Jacobs
beheerder UHasselt
Universiteit Hasselt
campus Hasselt
Martelarenlaan 42
BE-3500 Hasselt

EVEN OUD ALS UHASSELT: NIELS HELLINGS

“NOOIT GEWERKT MET VOORAF UITGESTIPPELD PLAN”

UHasselt viert in 2018 haar 45ste verjaardag. Elke editie portretteren we een collega geboren in hetzelfde jaar waarin de universiteit de deuren opende. Deze editie: Niels Hellings, directeur van BIOMED.

Als je geboren wordt in 1973 ben je toch vooral een kind van de jaren tachtig, zo blijkt. *The Cosby Show*, *Ghostbusters*, *Merlina*, *Madonna*, *Michael Jackson*... Dát waren de feuilletons en artiesten die de jeugd van Niels Hellings kleurden. En: natuurfilms. “Als kind wilde ik graag dierenarts worden. Koeien interesseerden me niet zo, ik had het meer voor de kleinere dieren”, glimlacht hij. Het was ook de tijd waarin hij zijn eerste microscoop cadeau

kreeg. “Je ziet: dat wetenschappelijke zat er al van jongs af aan in.”

Fast forward naar de studentenjaren. Voor zijn masterproef – rond de bacteriën van een bepaalde plant – trok Niels Hellings naar Mexico. Waar hij ontdekte wat hij niét wilde doen – zo gaat dat als je jong bent. “Eerlijk: het waren vooral de locatie en de idee van een buitenlands avontuur die me destijds interesseerden (*lacht*). In Leuven had ik docenten die geweldig konden vertellen over immuno-

logie. Ik wilde dan ook erg graag werken rond mensen en onderzoek voeren naar ziektebeelden waarin het immuunsysteem een rol speelde.”

MONTRÉAL

Die kans diende zich in 1997 aan. “Voor mijn doctoraat aan het Dr. Willemsinstituut (*de voorloper van BIOMED, red.*) heb ik geprobeerd om een celvaccin te ontwikkelen voor MS. In de jaren negentig had je slechts één pil die het immuunsysteem bij

mensen met MS onderdrukte – vandaag heb je er al veertien. Wij wilden een meer patiëntgerichte therapie maken. Heel het instituut was daarmee bezig.” Een enorm complexe onderneming, het onderzoek liep op een sisser uit. Hoewel. “We zijn in de loop van het project heel wat te weten gekomen over ons immuunsysteem en hoe dat ontspoort bij MS. Kennis waarop we vandaag nóg verder bouwen. Een teleurstelling was het dus niet. Bovendien: ik heb toen geleerd om kritisch naar je onderzoek te durven kijken. Heel be-

Als kind wilde ik graag dierenarts worden. Koeien interesseerden me niet zo. Ik had het meer voor kleine dieren.

langrijk voor een wetenschapper.”

Na het behalen van zijn doctoraatstitel – in 2001 – lonkte opnieuw het buitenland. “Ik trok voor drie maanden naar McGill University, in Montréal. Kort ja, maar de contacten die ik er legde, zijn er wel nog steeds. Zo zijn verschillende doctoraatsstudenten van mij naar Montréal getrokken voor postdoctoraal onderzoek.” In Diepenbeek ging Jef Raus intussen op emeritaat, waardoor er aan de faculteit Geneeskunde een vacature

vrijkwam. "Ik heb gesolliciteerd, kreeg een proefcontract en werd docent." En dan te denken dat Niels Hellings na zijn doctoraat niet eens goed wist wat hij eigenlijk écht wilde. "Het is pas als postdoc dat ik ontdekte hoe leuk ik het vond om jonge onderzoekers aan te sturen en te coachen. *Hier moet ik mee verder*, dacht ik. De voorbije jaren heb ik als promotor en copromotor wel twintig doctorandi begeleid. Eén van hen is na zijn doctoraat zelfs een goede vriend geworden."

LABOJAS

Vandaag is Niels Hellings bijna twee jaar directeur van een onderzoeksinstituut met 25 professoren en ruim 80 doctoraatsstudenten en postdocs. "BIOMED is de laatste jaren enorm verjongd en veranderd. De komst van de opleiding biomedische wetenschappen heeft het instituut gemaakt tot wat het vandaag is – zowel qua type onderzoek als qua groei."

De labojas aantrekken, doet hij overigens niet meer. (*Licht*) "Collega's zouden me nog al beginnen uit te lachen." Mist hij onderzoek dan niet? "Ook in mijn huidige functie is onderzoek nooit ver weg. Ik volg nog wekelijks

projecten op, denk actief mee na over nieuw onderzoek, ga naar congressen, houd lezingen én publiceer. Mijn rol is gewoon wat veranderd: ik ga niet meer in de diepte, maar draag bij aan de bredere context."

Ook het doceren, laat hij niet los. "Ik geef immunologie aan studenten geneeskunde, wetenschappen en biomedische wetenschappen. Ik houd ervan om jonge mensen te prikkelen – net zoals mijn docenten in Leuven *mij* prikkelden." En dat betekent ook: studenten uit hun comfortzone halen, op uiteenlopende manieren. "Ik heb in de opleiding BMW een vak *science communication*. Ik vind het belangrijk dat studenten beseffen dat er méér is dan publiceren alleen. Je moet je onderzoek ook tonen aan het grote publiek. Da's niet gemakkelijk, dus dat moet je oefenen." Internationalisering is nog zo'n 'stokpaardje' van Niels. Zo is hij academisch verantwoordelijke voor de internationaliseringsprojecten binnen biomedische wetenschappen. "Ik probeer studenten er warm voor te maken om een deel van hun opleiding in het buitenland te volgen. Daar zit groei in. Toen we ermee begonnen, hapten hooguit twee studenten op een academiejaar toe, nu zijn er dat dertien."

MENTOR

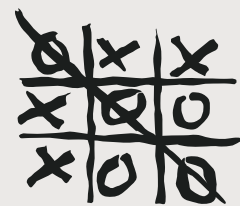
Wie heeft hem zoal geïnspireerd de afgelopen jaren? "Ik ben onder de vleugels van Piet Stinissen kunnen groeien. Wanneer hij zag dat het goed ging, kon hij loslaten en vertrouwen schenken. Hij was – en is – een goede mentor. Maar ook voor collega's als Tim Nawrot en Marcel Ameloot heb ik veel waardering, omwille van de relevante onderzoekstopics waarmee ze bezig zijn."

Eenentwintig jaar UHasselt, 45 levensjaren – is Niels Hellings tevreden over de weg die hij al aflegde? "Absoluut. Ik heb nooit gewerkt met een vooraf uitgestippeld plan. Maar vandaag kan ik aan onderzoek doen, samenwerken met mensen én met beleid bezig zijn... Die mix zou ik willen behouden. En de komende jaren? Ik zou BIOMED graag verder willen zien groeien. Op vlak van onderzoek ja, maar óók als het gaat om maatschappelijke impact, relevantie voor het veld én mensen. We zouden nog méér nieuwe mensen moeten kunnen binnenhalen, want zij brengen weer andere ideeën en inzichten mee. Daar kan BIOMED enkel wel bij varen." ■

DRIE OP EEN RIJ

DRIE DINGEN OM TE ZIEN/DOEN/KIJKEN/LUISTEREN/...

1

VIER MEE MET UHASSELT

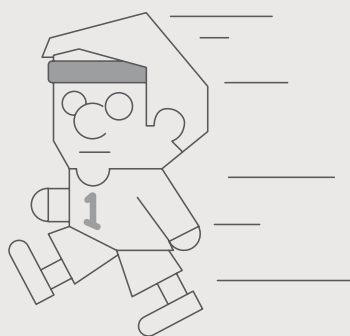
UHasselt blaast dit jaar 45 kaarsen uit, dus dat betekent: feest! Op 26 mei worden jij, je partner en je kinderen uitgenodigd voor een dag vol wandelen, fietsen, tijdreizen, dansen, eten... op Abdij-site Herkenrode. Meer informatie over het programma volgt nog.

Zaterdag 26 mei (Abdij-site Herkenrode),
meer info via www.uhasselt.be/lustrum

2

RUN VOOR HET GOEDE DOEL

Ook dit jaar krijg je weer uitgebreid de kans om je beste been-tje voor te zetten tijdens de *Campusrun*. Het startschot klinkt aan Gebouw D, daarna ga je langs de gebouwen van UHasselt, PXL en UCLL, over fietspaden en langs de Demer, naar de eindmeet in het Kapermolenpark. Al dat zweeten doe je trouwens voor de goede zaak: *Kom Op Tegen Kanker*. Houd de website en je mailbox in de gaten om je in te schrijven!

Donderdag 3 mei (startschot aan Gebouw D),
meer info via www.studentensportlimburg.be

3

DOE JE VOORDEEL MET DE VLUP-KORTINGEN

Als personeelslid – en VLUP-lid – heb je recht op enkele leuke kortingen. Online vind je een overzicht van alle mogelijke winkels, pretparken, concertzalen... waar je je voordeel als UHasselt-personeelslid kan doen.

Ga naar www.uhasselt.be/vlup > Personeelskortingen

TOUR D

Of er ook personeelsleden zijn die willen deelnemen aan (revalidatie)onderzoek rond lage rugpijn, zo vroegen Jonas Verbrugghe en Anouk Agten zich voor de zomer af. En of dat zo was. In september startten zeventien collega's aan een intensief trainingsprogramma van drie maanden. Voor *Nu weet je het!* kropen ze graag terug op de fiets...

Op een tafeltje nabij de fietsen en krachttoestellen – in één van de trainingslokalen van Gebouw A (REVAL) – staan tien lege glazen klaar. “Om onze deelnemende collega's te bedanken voor het feit dat ze voor jullie bezoek nog eens speciaal het protocol willen doorlopen”, glimlacht Jonas Verbrugghe. De doctoraatsstudent wil via doorgedreven revalidatieonderzoek achterhalen welke training nu het efficiëntst is voor de behandeling van

aspecifieke lage rugpijn – een kwaal die 90 procent van personen met chronische rugklachten treft en waarvan onduidelijk is door wat die nu *exact* veroorzaakt wordt. “Er zijn zeer veel mensen die er last van hebben. Als kinesitherapeut heb ik gemerkt dat er bij de behandeling hiaten zijn. De revalidatie geeft matige uitkomsten, vertoont veel drop-out, de richtlijnen zijn ook onduidelijk of onvolledig... Het is erg vervelend als je niet weet wat nu zal

E FORCE

Jonas Verbrugghe en Anouk Agten.

werken en wat niet. Met dit onderzoek hopen we daar klaarheid in te scheppen. Bovendien: personen met lage rugpijn zijn vaak terugkerende patiënten. Dat willen we ook aanpakken. Da's de verre horizon, natuurlijk. Maar wél een realistische."

Het interessante is dat Jonas binnen het project nauw samenwerkt met... biomedica Anouk Agten (die aan haar postdoc bezig is). "Je

hebt hier een koppeling tussen klinisch onderzoek en basisonderzoek", zegt ze. "Want mij interesseert vooral de vraag *wat* er zich op spierniveau afspeelt bij lage rugpijn. En of de samenstelling van die spieren verandert door mensen te trainen. Vandaar dat ik ook spierbiopten heb genomen van de deelnemers."

MIX

Jonas en Anouk zijn al ruim drie jaar bezig

met de studie. "Vóór dit onderzoek hebben we ook gelijkaardige revalidatieprotocollen bestudeerd. Toen keken we naar de haalbaarheid, nu naar de effectiviteit. We zijn aan dit programma gestart met testpersonen van buiten UHasselt, die we onder meer via sociale media en flyers rekruteerden. Maar daarna hebben we ook een oproep gestuurd naar alle personeelsleden – van wie velen tenslotte een *zittend beroep* hebben." Vijfentwintig collega's meldden zich, van wie er uiteindelijk zeventien aan het onderzoek mochten beginnen. Jonas: "Zowel bij die interne als externe groep hadden we een goede mix: man, vrouw, groot, klein, slank, minder slank... Allemaal tussen de 25 en 60 jaar – we mikten op mensen die nog aan het werk zijn."

Gedurende drie maanden legden ze in Gebouw A fysieke testen af en kropen ze regelmatig op de fiets. Deelnemers werden *ad random* ingedeeld in één van in totaal vijf revalidatiegroepen. Sommigen kregen romp verstevigende lichaamssoefeningen, anderen klassieke toestelkrachttraining, nog anderen de twee. Er waren vragenlijsten en biopten. Kortom: het was puffen, zweten en soms zelfs een béétje afzien... Bouw je tijdens zo'n lang programma eigenlijk een nauwe band op met je proefpersonen? "Je werkt intensief met mensen – in dit geval twee keer per week – dus het is een beetje onvermijdelijk", knikt Jonas. "Maar voor het onderzoek is het erg belangrijk dat je alle deelnemers op dezelfde manier benadert en behandelt. We zijn ons daar dan ook altijd sterk van bewust." ►

Marlies Van Bael.

Even terug naar de kruisbestuiving tussen de twee jonge onderzoekers. Wat hebben zij van elkáár geleerd? "Anouk werkt gestructureerder. Een voorbeeld? Ik neem vaak het eerste contact op met potentiële deelnemers, om hen te informeren over de studie. Maar in de opvolging daarvan is Anouk véél beter dan ik", antwoordt Jonas. "(Licht) Je ziet dat verschil trouwens ook wanneer je onze kantoren met elkaar vergelijkt: het mijne is rommeliger." Anouk: "We vullen elkaar goed aan, ja. Jonas heeft me op zijn beurt geleerd hoe je de proefpersonen het best kan begeleiden doorheen dat hele programma."

PLANKING

Intussen meldt collega Marleen Boonen (Bouwprojecten) zich aan – één van de collega's die mee in het programma stapte. "Ga je maar alvast opwarmen op de fiets", zo klinkt het ietwat ominieus. Even later zien we haar gezwind trappen op de hometrainer. "Ik had met periodes last van lage rugpijn en had het

Het programma bood me de kans om te sporten, zónder al te veel tijd te verliezen. En in één weg deed ik – zélf onderzoeker – mee aan een wetenschappelijke studie.

gevoel dat mijn conditie niet helemaal meer op peil was. Daarom heb ik meteen op de oproep van Jonas en Anouk gereageerd. Nu, na drie maanden, merk ik een behoorlijke verbetering", zegt ze. "Vooral de grond oefeningen waren best uitdagend: een soort van *planking* waarbij je armen en benen de mat niet mogen raken." Pittig, maar de grootste uitdaging was misschien wel de mentale klik. "Twee keer per week trainingen, anderhalf uur lang... Als je dat ritme niet gewoon bent, moet je daar in het begin toch behoorlijk aan wennen."

Inge Cox (CID) – die pal naast Marleen zit te fietsen – knikt. "Al was het niet zó een grote opgave om te komen trainen. (Licht) Ze zorgden hier zelfs voor wat muziek: radio aan en we konden eraan beginnen... Oortjes waren niet nodig." Ook nu het onderzoek afgelopen is, traint Inge lustig door. "Mijn grootste angst was: inzakken. Maar kijk: ik sport intussen vijf uur per week."

LOUIS TALPE

Even verderop zitten STU-collega's Martine Vleugels en Vicky Vanhille aan een wat rustiger tempo te trappen. *Uitbollen*, zo noemen ze het zelf. Maar vergis je niet: in de afgelopen maanden hebben ze (persoonlijke) grenzen verlegd. "Het intervalfietsen, waarbij je op je maximum vermogen moest fietsen, was het zwaarst. Daar hebben we pas écht onze limieten moeten opzoeken. Dankzij onze begeleiders, want zij zijn ons blijven motiveren en oppeppen", zeggen ze. Net als Inge lijken ook Martine en Vicky weinig moeite te hebben bij het aanhouden van hun strakke trainings-schema: elke week trekken ze naar de fitness. "Ook Marleen komt dan trouwens mee." Marleen vangt het gesprekje op en excuseert zich intussen dat ze de laatste 'fitness-date' gemist heeft. "Volgende keer ben ik er zéker weer bij", roept ze vanop het fietszadel.

Martine: "We gaan in de fitness het programma van Louis Talpe volgen. Via zo'n scherm hè. (Lacht) Een extra stimulans, ja." Over een halfjaar moeten Martine en Vicky – net als de andere testpersonen – weer op controle bij Jonas en Anouk. Al zenuwachtig? "Tja, dan zullen we zien of we nog vooruitgang geboekt hebben. Of niet, natuurlijk", klinkt het nuchter.

HOKJES

Terwijl Martine een staaltje *planking* ten beste geeft, neemt Marlies Van Bael (imo-imomec) plaats aan het krachttoestel. Ze was één van de collega's die in de virtuele pen kroop om het onderzoeksproject van Jonas en Anouk aan de redactie aan te prijzen. Aan dat aanvankelijk enthousiasme is niets veranderd. "De lage rugpijn is er wel nog, maar mijn armspieren, beenspieren en conditie zijn erop vooruitgegaan. Ik ben zelfs weer terug gaan lopen – ik was er tien jaar geleden mee gestopt", zegt ze.

Waarom meldde ze zich eigenlijk aan? "Het programma bood me de kans om te sporten, zónder al te veel tijd te verliezen. En in één ►

OOK DEELNEMEN?

Aan de studie hebben tot nu toe 70 mensen deelgenomen. "In totaal zouden we graag 100 tot 150 personen testen, dus we zijn nog op zoek naar extra deelnemers", zegt Jonas Verbrugghe. Interesse? Stuur een mailtje naar lagerugpijn@uhasselt.be of bel naar **011/26.92.39!**

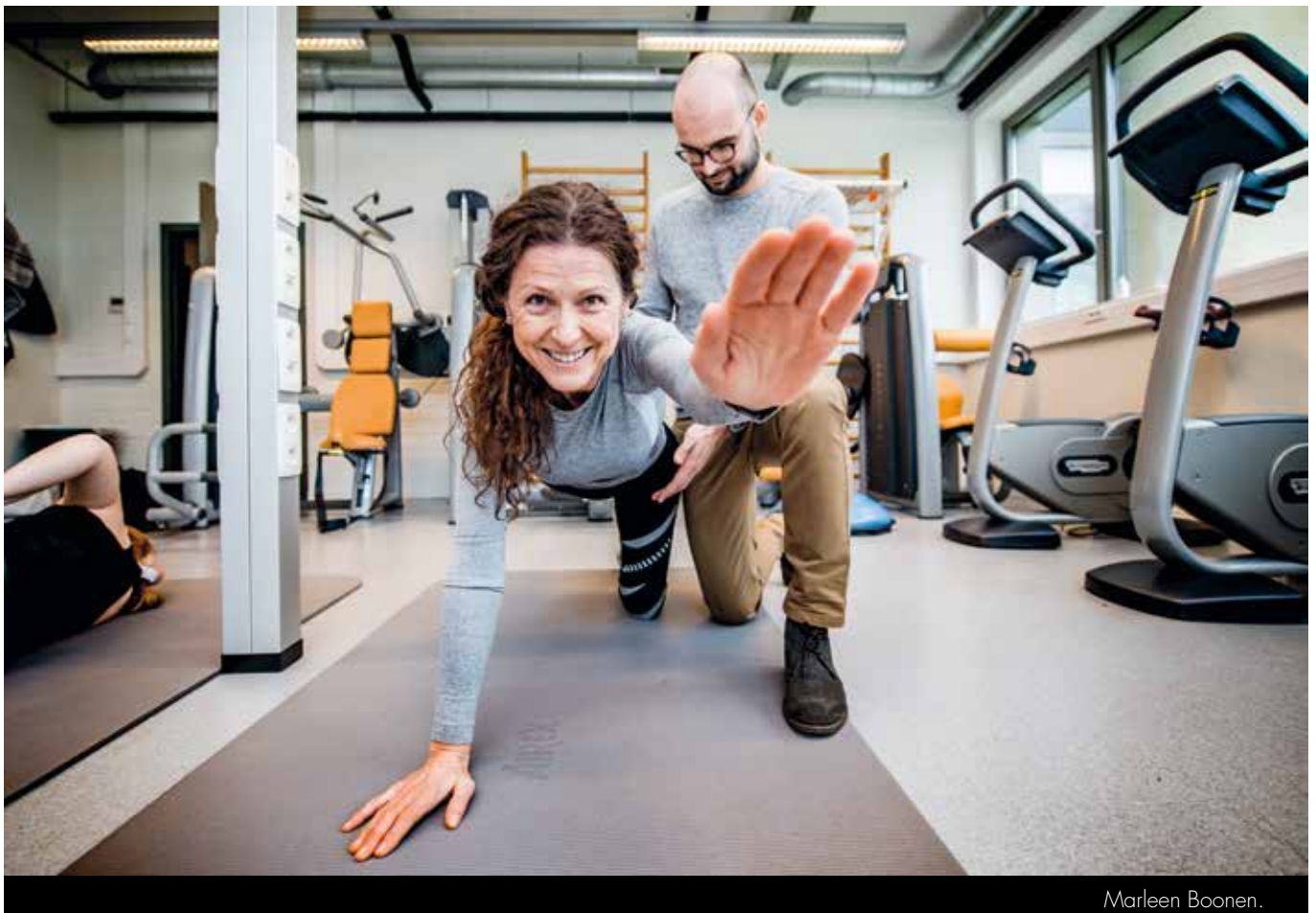

weg deed ik – zélf onderzoeker – mee aan een wetenschappelijke studie.” En dan is er nog de aardige bijwerking dat je je collega’s béter leert kennen, zegt Marlies. “Tijdens trainingen kreeg ik de kans om met de REVAL-onderzoekers te praten over hun manier van werken, lesgeven, over de uitdagingen waar zij voor staan... Erg interessant. En: ik ontmoette collega’s van andere diensten en faculteiten. Weet je: als je zo hard zit te gaan op de fiets, de mat of het krachttoestel, vallen al die hokjes plots weg.” En wat is haar doel nog, nu het programma is afgelopen? “Volhouden. *(Lacht)* Over zes maanden is er die screening, ik zou dan niet willen horen dat ik erop achteruitgegaan ben.” En alsof ze de daad bij het woord wil voeren, werkt ze haar krachtoefening netjes af.

“De sfeer onder de collega’s was inderdaad optimaal, we hebben veel gelachen samen”, aldus Marleen Boonen nog. “We steunden

op elkaar en gaven mekaar een duwtje in de rug.” Intussen schenkt Jonas de glazen vol – de hoogste tijd om te klinken op de vruchtbare samenwerking, vindt hij. “Het is bemoedigend om al die positieve geluiden te horen”, zegt Jonas. Opvallend: weinig sportieve collega’s die zich aan de cava wagen. Niet goed voor de conditie. ■

De sfeer onder de collega's was optimaal, we hebben veel gelachen samen.

Marleen Boonen.

STIJN VERBIST (REC) OVER DE FOCUS OP PLEITEN EN OVERTUIGEN

PLEITEN MET RESPECT IS GOUD

Actie kweekt inspiratie – en dus lees je hier elke editie een ‘good practice’ op vlak van onderwijs of onderzoek.

Deze editie: Stijn Verbist (faculteit Rechten) vertelt over de focus op pleiten en overtuigen in de rechtenopleiding.

1. WAT HEBBEN JULLIE PRECIES GEDAAN?

In het curriculum zetten we sterk in op communicatie- en pleitvaardigheden. Denk aan onze *moot courts* – onder andere in het Hasseltse gerechtshof –, de pleitsessies in verschillende rechtsvakken of aan het speciale vak *Overtuigingsleer*. Die aandacht klinkt logisch: een advocaat moet tenslotte rad van tong zijn. Maar het gaat vérdier dan dat, want het is niét de bedoeling dat studenten zonder zelfkennis of ethisch besef zomaar om het even welk standpunt moeten kunnen verdedigen. We zetten hen aan om zichzelf béter te leren kennen, kritisch om te gaan met de vele informatie die ze moeten verwerken en om met respect te communiceren.

2. WAAROM DOEN JULLIE DIT?

We willen onze studenten opleiden tot (zelf)kritische jongvolwassenen die zich niet zomaar laten beïnvloeden en die leren om, na grondige analyse, een standpunt in te nemen – zónder meningen na te spreken omdat die bijvoorbeeld gangbaar zijn. Een kritische analyse en eigen mening vinden we essentieel, ook en vooral in tijden van massa- en sociale media.

3. WAT IS DE GROOTSTE UITDAGING?

Studenten duidelijk maken dat overtuigend communiceren niet beperkt is tot pleiten of niet louter gericht is op *je gelijk halen*. Juristen moeten in tal van hoedanigheden overtuigend kunnen communiceren – en vooraleer je dát kan, moet je observeren, luisteren, absorberen en reflecteren.

4. HOE ZIJN DE REACTIES?

De ethische benadering is voor vele studenten vernieuwend. Je merkt weleens dat mensen om het even wat zeggen om hun gelijk te halen. Ze ontkennen tijdens een gesprek met evenveel vuur wat ze even daarvoor hebben verdedigd, bijvoorbeeld omdat ze er op gewezen worden dat de consequentie van hun eerdere uitspraken nadelig kan zijn. Zo’n communicatie die op dominantie gericht is, willen wij afwijzen. Dié benadering werkt voor vele studenten verhelderend, zo stellen we vast. ■

MICHELE MORETTI (CMK) FOCUSES ON SUSTAINABILITY ASSESSMENT METHODS

“I WANT TO DELIVER KNOWLEDGE THAT BRINGS US CLOSER TO A MORE SUSTAINABLE WORLD”

Michele Moretti (Environmental Economics research group) takes the elevator with *Nu weet je het!* to answer questions on his research and on his dreams/ambitions/passions...

How would you explain your research to a five-year-old?

My research focuses on the development of so-called integrated methods – which combine biophysical and monetary analysis to design more reliable and less uncertain pathways towards the transition to a sustainable society.

Why this research?

Today we are confronted with some big challenges – think climate change, an ageing population, migration... These problems are all highly complex, transcending national boundaries and continents. They cannot be solved one-dimensionally and require a multidisciplinary approach.

What is the status of your research?

I have already developed an analytical framework combining biophysical and monetary sustainability assessment methods. I have applied it to the agricultural systems that dominate Alta Murgia National Park, the biggest rural national park in Italy. There, I focused on biodiversity loss, eutrophication (*enrichment of water by nutrient salts causing changes to the ecosystem, red.*), and greenhouse gas emissions. I am working now on the sustainability assessment of treated municipal wastewater reuse for irrigation. It is an EU funded project – called DESERT – with a special focus on water scarcity, soil-water contamination and the effects on agriculture productivity.

What impact do you want your research to generate?

I would consider my research successful when I will be able to deliver knowledge which policy makers, farmers, consumers, students... can translate into things that bring us closer to a more sustainable society.

If you wouldn't be working at UHasselt, where would you be now?

It would be great to work for EHT's *Department of Environmental Systems Science* in Zürich. It is one of the most relevant Departments in the field of sustainability science – achieving much success when it comes to addressing multidisciplinary research problems like climate change, food security or water scarcity.

What did you want to be growing up?

As most Italian children, I wanted to be a soccer player. But soon after I joined a youth movement, I grew a desire to work in natural environments, doing something good for other human beings.

What are your dreams, professionally?

I would like to become a Professor, heading a research group able to deliver solutions for the major challenges our society is facing, and inspiring students – and the wider public – towards a more sustainable, human society.

Which book/movie/concert would you recommend to colleagues?

Antoine de Saint-Exupéry's *The Little Prince*. It is the *best* book I have read – I still read it from time to time. In it you can always find inspiration for caring for other human beings and for the small things surrounding us all. I strongly believe *that* is the most important thing we should look for in our lives.

Who do you nominate for the next Elevator Pitch?

I would like to know more about Wouter Sillen's work and research. So, I nominate him. ■

1991

30 APRIL

Nu weet je het! grasduint in het grote fotoarchief van de UHasselt. Deze editie: een optreden van The Radios – (*She Goes Nana!*), met onder meer Bart Peeters en de broertjes Mosuse, tijdens *Campusrock* op 30 april 1991.

PERSONEELSWEETJES

HUWELIJKEN

• Liesbeth JAMERS, faculteit GLW, met Tom HELLINGS	8/12/2017
• Alana VANDEBEEK, faculteit BEW, met Kristof BEUNCKEN	16/12/2017

GEBORTES

• Lunt, zoon van Sara DE CLERCK, dienst Rectoraat	7/12/2017
• Nora, dochtertje van Hanne SLEURS, CMK	8/12/2017
• Estelle, dochtertje van Ellen WINCKELMANS, CMK	2/1/2018
• Alex, zoon van Francesca SOLMI, CenStat	13/1/2018
• Marthe, dochtertje van Toon BRAEYE, CenStat	1/2/2018
• Fien, dochtertje van Ruben EVENS, CMK	3/2/2018
• Lou, zoon van Davy VANACKEN, EDM	5/2/2018
• George, zoon van Rob BIELEN, faculteit GLW	10/2/2018
• Elise, dochtertje van Jente HEYLEN, dienst CID	10/2/2018
• Poppy, dochtertje van Jan VANRIE, faculteit ARK	13/2/2018

**Zijn wij iemand vergeten?
Graag een seintje aan de Personeelsdienst!**

Het laatste nieuws rond geboortes, huwelijken en pensioneringen vind je op
www.uhasselt.be/intranet.

SID-IN 2018

Stapels kleurrijke UHasselt-brochures, een spervuur aan vragen van (soms nerveus schuifelende) 18-jarigen... Dat móét wel de SID-in zijn. In de afgelopen twee maanden rukten onze informanten uit naar achtereenvolgens Leuven, Gent, Antwerpen, Genk én Kortrijk. Genk was – uiteraard – dé klepper. En zoals gewoonlijk tekende de UHasselt in de Limburghal present met een heel bataljon collega's (inclusief glimlach)...

CEL WEB IN DE KIJKER

“DE WEBSITE IS EEN

Samen waken ze over de maar liefst 29.908 pagina's die de UHasselt-website rijk is. En daar komen er zo nu en dan wat bij – onder meer dankzij hén. Karel Vlekken, Ayse Deveci en Tinne Meert geven een inkijkje in de machine achter www.uhasselt.be.

Het éérste wat opvalt wanneer je over de vloer komt bij dienst ISA (waarmee cel Web kantoren/eilanden deelt)? Het is er zó stil dat je een speld hoort vallen. “Opperste concentratie”, zegt Karel Vlekken die sinds eind vorig jaar aan het hoofd staat van cel Web (de cel die website, intranet én digitale schermen onder haar hoede heeft). Op 20 december zwaaide voorganger Jos Thys na jarenlange trouwe dienst af. “Ik ben hier 16 oktober begonnen, dus ik heb twee maanden met Jos kunnen meelopen. Een uitstekende leer-school. Hij was gepassioneerd tot de laatste minuut die hij hier op kantoor doorbracht. Die microbe heeft hij overgedragen.”

Niet dat deze universiteit voor Karel een vreemde plek is: in 1998 studeerde hij hier af als handelingenieur in de beleidsinformatica. “Ik herinner me nog dat ik voor een lesopdracht van Jeanne Schreurs een website moest bouwen – dat ging destijds nog met *Notepad*. Het is toen dat ik de *vibe* te pakken kreeg.” Ook na zijn afstuderen, bleef Karel zijn alma mater in de gaten houden. En na een carrière bij onder meer Philips, Bayer, Servicepoint en Alders Transport kwam hij dus terug bij UHasselt uit. Tussen haakjes: dat ►

VISITEKAARTJE”

Zittend, van links naar rechts: Tinne Meert, Karel Vlekken en Ayse Deveci.

in de gaten houden, doet Karel nog steeds. "Als webmaster is het nu eenmaal mijn taak om een beetje de politiemans te spelen. Om ervoor te zorgen dat alles op onze webpagina's foutloos is. Zo'n website is het eerste contact met je klant. Het is een visitekaartje, dus alles moet goed zitten." Klinkt behoorlijk perfectionistisch. "Ben ik ook", lacht hij.

CODE

De koffiepauze van 10.15 uur – vaste prik bij ISA – is intussen afgelopen. "Het is een ideaal moment om wat bij te praten met de andere collega's", zegt Ayse Deveci terwijl ze weer plaatsneemt aan haar bureau. Ze is één van in totaal drie webcollega's. En de meest *geroutineerde*. "Ik begon in 2008 voor de universiteit te werken en deelde in Diepenbeek een kantoor met Jos." Ze kwam toen 'vers' van de lesbanken van de Erasmus Hogeschool, waar ze – sommige clichés zijn hardnekkig – het *enige* meisje was in de opleiding informatica. "Het mooie aan programmeren is: je ziet meteen het resultaat van wat je aan het doen bent. Dat geeft véél voldoening."

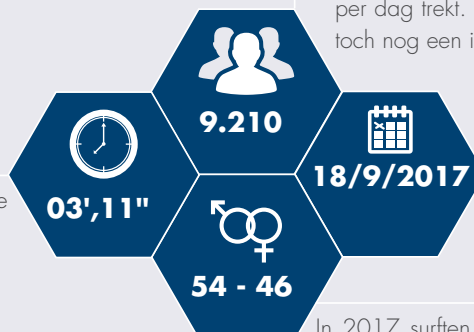
De binnendruppelende mailtjes op haar computerscherm doen anders vermoeden, maar: op het moment van ons bezoekje valt het mee met de drukte. "Momenteel ben ik bezig met de subwebsite rond het onthaal van nieuwe studenten. Wij maken hier de structuur – het skelet, zeg maar – van die pagina's aan. Ik start voor opdrachten als deze steeds van bestaande pagina's en hergebruik met andere woorden dezelfde code. (*Lacht*) Tja, ze zeggen altijd: een goede programmeur is een luie programmeur. Van nul beginnen, doen we ook natuurlijk. Maar dan duurt het toch minstens een uurtje. *Copy-paste* gaat gewoon sneller." Die snelheid is best belangrijk, want het interne 'klantenbestand' van cel Web is gróót. Karel: "Diensten, faculteiten, instituten... Ze komen allemaal bij ons aankloppen voor nieuwe pagina's, voor allerlei aanpassingen, advies... En da's allemaal even dringend hè."

NIET ONBESUID

Even verderop, aan het eiland, vinden we Tinne Meert. Ze is

CIJFERTJES

De gemiddelde tijd dat bezoekers op de website bleven in 2017.

Het aantal bezoekers dat de UHasselt-website gemiddeld per dag trekt. Dat is inclusief studenten en personeel (maar toch nog een indrukwekkend cijfer).

Dé recorddag vorig jaar wat betreft *traffic* – met 65.117 paginaweergaven en 22.104 bezoekers.

In 2017 surfte méér vrouwen (54%) dan mannen (46%) naar www.uhasselt.be.

nét een collega aan het helpen met een login-pagina. "Een van mijn vele taken", glimlacht ze. Doet Tinne ook: het aanpassen van webpagina's, beheren van gsm-abonnementen, bijhouden van de laptopstock, inscannen van examens én het geven van CMS-opleidingen. Een manusje-van-alles, dus. "Ik moet me een beetje opsplitsen in verschillende richtingen", knikt ze. "Het liefst zou ik me wat méér willen concentreren op web. Komt er misschien nog van, ik zou er alleszins méér over willen leren."

En dan te denken dat Tinne niet eens een informatica-achtergrond heeft. "Ik ben afgestudeerd als Japanologe. Maar de jobs zijn dan niet zo dik bezaaid, dus ik heb extra opleidingen bij de VDAB gevolgd – onder meer HR. Via een interimkantoor ben ik in 2012 bij CID terechtgekomen, twee jaar later ben ik voor web gaan werken. Het was de periode waarin Jos uitviel na een fietsongeval en we volop bezig waren aan de nieuwe site." Zo'n website is trouwens best ingewikkelde *stuff*, aldus Tinne. "Daarom moet je vooraf steeds goed nadenken over de beste aanpak. Welke mogelijkheden zijn er? Wat zijn de mogelijke valkuilen of de implicaties voor je website? Hoe zit het met gebruikersvriendelijkheid? Je mag niet te onbesuisd te werk gaan. (Lacht) Dat heeft Jos me geleerd."

CHATBOX

Nog even terug langs Karel en Ayse. Wat brengt de toekomst, zo willen we nog weten – want het web draait toch steeds door? Karel: "Virtual reality raakt sterker ingeburgerd. En je ziet ook meer van die automatische chatboxen opduiken – waarbij iemand vragen van bezoekers beantwoordt." Ideetje voor onze website? "We denken eraan om tegen 2020 de UHasselt-website te vernieuwen – dan bestaat de huidige vijf jaar. In onze wereld is dat een eeuwigheid." Ayse lijkt het graag te horen. "Een hele uitdaging, maar wél een erg in-

Jos Thys trok de deur van de UHasselt eind december achter zich dicht. "Ik heb twee maanden met Jos meegedraaid. Dat was een goede leerschool", aldus opvolger Karel Vlekken.

teressante. Want dat betekent dat je alle pagina's van nul moet beginnen te programmeren." Hebben ze misschien al inspiratie gevonden? "Deredactie.be vind ik qua stijl en gebruikersvriendelijkheid wel een topper", zegt Karel na wat nadenken. Ayse, al lachend: "Maar UHasselt.be mag er zéker ook wezen, hoor." ■

POPULAIRSTE PAGINA'S

De UHasselt-website telt in totaal 29.908 pagina's. Wat waren de tien meest bezochte van 2017?

- 1 UHasselt-homepage
- 2 Studenten en doctorandi (www.uhasselt.be/studenten)
- 3 E-mail (www.uhasselt.be/email)
- 4 Wie-is-wie
- 5 Engelstalige website (www.uhasselt.be/en)
- 6 UHasselt-intranet
- 7 Toekomstige studenten
- 8 Examenroosters
- 9 Vacatures
- 10 Blackboard

TEACHING ASSISTANT JEAN BODET FIRST FULBRIGHT
SCHOLAR AT UHASSELT

SWEET HOME HASSELT

(For the time being)

Alabama native (and teaching assistant) Jean Bodet is the first Fulbright scholar at UHasselt – swapping the blue skies of sweet home Alabama (hello, *Lynyrd Skynyrd*) for Limburg’s often so grey skies. But even the *sombrest* of winters cannot damp Jean’s enthusiasm, we learn.

Good *mo’ning*, Jean says in that gentle southern *twang* we all know from the movies. The pin he wears on his green jacket shows the US stars and stripes and Belgium’s tricolour. From September until June, Jean is here on a Fulbright Scholarship – an educational exchange program sponsored by the US government. The application process is tough, extensive and stressful. Recipients are selected on the basis of academic/professional achievement as well as demonstrated leadership potential.

Jean seems to tick all the right boxes. He pursued a double major in psychology and communication at Auburn University (24,000

students) – with much success – and a minor in French with the College of Liberal Arts. He has interned and studied in Montréal (*adopting a little too much of the accent, he tells us*) and picture-perfect Aix-en-Provence. And at his alma mater, he served as a research assistant in the Department of Psychology’s Cognitive and Affective Neuroscience Lab.

ACCENTS

An Alabama native with a soft spot for French – it’s like snowflakes in the Sahara desert: not something you find every day. What is up with that? “I took some French courses in high school and later, at university, two semesters of French. What can I say? At home our culture was French. So I had a desire to learn speak it.”

All of a sudden the conversation turns to French tongue twisters and accents. “*Yaourt* – French for yoghurt – is a beautiful word”, Jean says. “But I find it hard to pronounce, you have to swallow all those vowels. The French chuckle every time I try it. Or take *raclette* – also a great word, the *r* is so much fun. You know: people in the States find it impressive when you speak another language. If you can use words that have more accent in them, they think it’s cooler. Everybody knows *je m’appelle*, but there is no real accent in it. (*Laughs*) So if you use *raclette* or *yaourt*, they are very impressed.”

GRANDMOTHER

Back to Fulbright, though. Why did Jean decide to enter the program – and why Belgium?

"After living and studying in France last summer – living the life – I thought: a part of Belgium speaks French too, so why not spend some time there... Plus: the Fulbright Program would give me the opportunity to do what I love most: teaching. All through college I worked for a number of tutor agencies and served as a writing consultant helping out French speakers with English. I have always enjoyed teaching, I have a knack for it. I am really good at explaining things in such a way people will understand. I don't know where that comes from. But I remember as a kid teaching my grandmother my history classes. She absolutely loved it – which was really encouraging. I have always enjoyed learning, picking different topics and obsessing over them for years. When I was

young it was ancient Egypt, when I got a little older it was computer design and now it's neuroscience."

Jean applied for a scholarship with a Belgian, French-speaking university. "People in Washington had a look at my file, people in Brussels had a look at my file. And here I am, in *Flanders*." It's what our dear Dutch neighbours would undoubtedly call a *Belgenmop* (literally: a *Belgian joke*)... Jean laughs while he is telling the story – indicating he is not too traumatized by fact he ended up in a place where French is not the main language. *Au contraire*. "I have been at UHasselt since September and I am really enjoying myself, trying to learn some Dutch and meeting many interesting peo-

ple. I am here to help staff with anything involving the English language. I started out working with Eric Caers in the Business English classes, I worked with Petra Foubert (*Law Faculty, red.*) and Leen Lambrechts (*DOC, red.*). And now I run workshops for staff and students on a range of topics: studying abroad, research funding, opportunities in the US, academic English writing, presentation skills... I am the first *Fulbrighter* at UHasselt, so I am kind of setting up for the next one."

BLOG

His European/Belgian/UHasselt adventures are all there on his personal blog – *Language and Latitudes*. "It's a great way to tell friends and family what I'm up to, but also to show ►

I was told Limburgers somewhat sing while talking. So, I expected a Swedish-like accent when they speak English.

what being a *Fulbright* is all about.” And what did he tell his fellow Americans about Hasselt? “That my university is in a prison, of course (*laughter*). Seriously: the *first* thing I noticed when I arrived here by train was the court house. Such a weird building ... I remember vividly it was around 3 p.m., being surrounded by high schoolers. They were *everywhere*, waiting for the buses. I was thinking: *Gosh, what is this place*. But I soon discovered Hasselt has a unique vibe of old history and new culture. A very interesting *mélange*. And the people in my building are nice too: I talk English with neighbours who are my age and French with the old couple upstairs.”

Some clichés turned out *not* to be true, Jean says. “I was told Limburgers somewhat *sing* while talking. So, I expected a Swedish-like accent when they speak English. (*Smiles*) They don’t.”

PROFESSOR

On June 15, Jean’s adventure at UHasselt will come to an end. So, then what? “I will head back to the States, land in Atlanta and drive down for six hours to Mobile, the city I grew up in and one of the oldest in the country. And then I will go to Houston, where I will start my PhD examining the neural systems that support bilingualism.” What about his Big Dream, cap-

ital B, capital D? “Someday I want to be a Professor – with a big university – spending my time teaching and doing research”, he says without any hesitation in his voice. One thing is for sure: blue skies ahead... ■

Read all about Jean’s adventures/observations at www.languageandlatitudes.com

PIET STOCKMANS (2003)

KOKERS VAN DE TOEKOMST, GEBOUW D

Op campussen Diepenbeek en Hasselt staan/hangen tientallen kunstwerken, elk met een eigen geschiedenis en symboliek. *Nu weet je het!* zoomt elke editie in op één kunstwerk.

Naar aanleiding van haar 30-jarig bestaan (in 2003) trok de UHasselt kunstenaar Piet Stockmans aan de mouw om dat jubileum te markeren voor de eeuwigheid. Het resultaat? Een glazen 'kluis' met kokers vol genetisch materiaal of persoonlijke spullen van personeel en studenten. "De tijd heeft zijn sporen nagelaten – en dat was ook exact

de bedoeling van dit project. De kluis herbergt haren, nagels, bloed... van de hele bevolking van de universiteit. Bewoners van destijds kunnen hun nageslacht binnenkort vertellen dat zij één van die kokers gevuld hebben", aldus de kunstenaar. Ere-vice-rector Freddy Dumortier was trouwens de bezieler van het lustrumproject.

VOGELS IN KERAMIEK

Ook in 2018 kunnen creatieve collega's zich weer helemaal uitleven. Zo maakten deelnemers tijdens de workshop keramiek – onder deskundige begeleiding – twee vogeltjes van klei op een houten plankje. Vogeltjes maken, glazuurlaag aanbrengen, de oven in – en klaar!

MEEBRULLEN MET SAMSON

VLUP sloot de kerstvakantie af met een flinke meebrulsessie van Samson en Gert (*de Samsonrock, iemand?*). Hun kerstshow trekt nu al vele jaren enthousiaste kinderen én nostalgische ouders. De Burgemeester,

Alberto, en Van Leemhuyzen mochten uiteraard niét op het feestje ontbreken. Een showballet en live orkest maakten stilzitten wel érg moeilijk...

ENKEL VROUWEN TOEGELATEN

Een filmavondje E.V.T (*Enkel Vrouwen Toegelaten*)? Dat móét wel de *Ladies Night* zijn. VLUP nodigde alle vrouwelijke collega's uit voor de met luxe overgoten première van de laatste film van de *Fifty Shades*-trilogie (*50 Shades Freed*) in Euroscop Genk. En net zoals in de afgelopen jaren lieten de vrouwelijke UHasselt-collega's (en hun vriendinnen/dochters/...) zich het avondje uit welgevallen.

**VLUP ZKT.
HELPENDE
HANDEN!**

VLUP is altijd wel op zoek naar collega's die maar wat graag de handen uit de mouwen steken. Voel jij je geroepen om onze activiteiten mee te ondersteunen – op welke manier dan ook? Om mee na te denken over mogelijke uitstapjes? Of zélf een leuke activiteit in elkaar te boksen? Stuur dan een mailtje naar heidi.cardous@uhasselt.be!

VLUP MET ONS MEE!

WORDT VERWACHT

2-4 APRIL | Lustrumreis Disneyland Parijs

8 JUNI | Zomeropera Alden Biesen

OKTOBER | VLUP-Quiz

18 NOV | Sinterklaasfeest

IDEEËNBUS

Heb je ook nog een idee, laat het ons dan weten via onze ideeënbox!

Met pensioen, maar nog steeds geïnteresseerd in onze VLUP-activiteiten? Stuur dan een mailtje naar esther.stevens@uhasselt.be en je krijgt alle uitnodigingen in je mailbox!

Voor een overzicht van alle activiteiten, updates en inschrijvingen kan je terecht op www.uhasselt.be/VLUP.

#UHasselt

Een overzicht van de populairste posts op onze sociale-mediakanalen.

Universiteit Hasselt heeft 20 nieuwe foto's toegevoegd aan het album SID-in Genk 2018
8 februari om 14:37 · 🌐

We mochten vandaag op de SID-in in Genk al heel wat middelbare scholieren informeren over onze opleidingen. Ook morgen én zaterdag vind je ons in Hal B van de Limburghall

SID-in Genk 2018
20 foto's

Vind ik leuk Reageren Delen

Saarje Timmermans, Mayte Gomez Sanchez en 24 anderen

universiteit Hasselt
Fitlink • More than sports only

beggamartens, liesbethdriessen en 377 anderen vinden dit leuk

universiteit Hasselt Donderdag nog feestje bouwen maar op maandag hart vasthouden #examen #tuifbunker #uhasselt #veelsucces

UHasselt
2 · 🌐

De nieuwste colleges van **Universiteit van Vlaanderen** zijn er! De onderwerpen variëren van Ilias en Einstein tot je favoriete cola en zocht in een wondje. Je kan ze allemaal bekijken op onze website of onze YouTube-kanaal! <http://bit.ly/2E3D4rv>

48 interessant

Universiteit Hasselt @uhasselt · 15 jan.
Europese steden kunnen tot 10.000 vroegtijdige sterfgevallen vermijden door fietsnetwerk uit te breiden. [VITO Belgium](https://vito.be/vito-belgium) #UHasselt bit.ly/2mG1q5m

1 21 37

Volg nóg meer UHasselt-nieuws via:

instagram.com/universiteit Hasselt

linkedin.com: Universiteit Hasselt (universiteitspagina)

youtube.com/universiteit Hasselt

facebook.com/uhasselt

twitter.com/uhasselt

www.uhasselt.be

GHISLAIN HOUBEN (BEW) VERBOUWT WIJNDRUIVEN

“OP ZOEK NAAR DÉ ULTIEME WIJN”

Soms nemen hobby's wat grotere proporties aan. Neem Ghislain Houben: in iets meer dan vijftien jaar tijd stampte hij in het glooiende Hoepertingen een succesvol wijndomein (Hoenshof) uit de grond. Vooral zijn ijswijnen worden internationaal geroemd. "Zoals een schilder zijn kleurenpalet heeft, heb ik mijn druiven. Elke wijn is een uniek schilderij."

Hoe een mens zoal in de wijnbusiness rolt? In het geval van Ghislain Houben: dankzij een goed idee van familie. "Na het pensioen van mijn moeder als landbouwster, in 2002, had ik meerdere gronden ter beschikking. Ik had toen een passie voor wijn, maar ook niet meer dan dat. Mijn eerste glas wijn dronk ik trouwens als 12-jarige, op m'n plechtige communie. Een rosé d'Anjou. (Licht) Heerlijke wijn. Toen, nu niet meer. In ieder geval: een familielid had een kleine wijngaard en stelde voor om iets te proberen."

En wat was dat 'iets proberen'?

In 2002 plantten we 250 stokken Chardonnay. Maar altijd Chardonnay maken en drinken, is eentonig. Daarom ben ik begonnen met het planten van andere rassen. Het *blenden* van wijnen afkomstig van meerdere druivenrassen *triggert* mij. Een eigen product maken, geeft enorm veel voldoening. Eens de ene wijn *gecreëerd* is, ben ik al met de volgende bezig. Zo blijf ik op zoek naar dé ultieme wijn.

Hoe gaat dat wijn maken in zijn werk?

Op dit moment (*januari, red.*) is het vrij rustig in

de wijngaard. In maart snoeien we de eerste keer, in juni nog eens. In de laatste week van september beginnen we dan met de oogst. Dat gaat zo door tot eind oktober. Het hele proces duurt een tijdje, want ik heb wel twintig verschillende druivensoorten. En die zijn niet allemaal op hetzelfde moment rijp. Als we druiven plukken, begint het werk in de wijnkelder.

En dat betekent?

We persen de druiven en voegen gisten toe. Wil je een droge wijn? Dan laat je de gisten volledig hun werk doen – het omzetten van de suikers in alcohol. Voor een fruitige of zoete wijn moet je het vat koelen, zodat de beestjes het koud krijgen en stoppen met werken. Half december heb je al jonge wijn. Deze wordt wel nog uitgeklaard door de koude nachten. (*Pakt een fles met wijnsteen*) Deze zorgen ervoor dat de troebele elementen naar de bodem zakken. Eind januari, begin februari beslissen we of de wijn fruitig of iets zwaarder wordt. Voor een zwaardere wijn brengen we die over op houten vaten.

Ghislain Houben studeerde in 1987 af aan de toenmalige Economische Hogeschool Limburg. Hij ging er aan de slag als assistent, in 2000 behaalde hij aan UHasselt zijn doctoraat in de economie. Vandaag doceert hij het opleidingsonderdeel businessplanning.

In principe bewaren we de wijn een jaar. Daarna gaan we die nog eens filteren en kan hij op de fles.

150 JAAR

Er gaat behoorlijk wat tijd over dat hele proces. Wat doen jullie in de tussentijd?

Wij hebben permanent drie oogsten: één oogst hangt in de wijngaard, twee oogsten zitten in de kelder. Ik ben nu bezig met een wijn die ik pas in 2021 zal verkopen. De moeilijkheid hier is dat wijn een modeproduct is. Vandaag kan je bijvoorbeeld niet genoeg Chardonnay hebben, terwijl het binnen tien jaar weer iets anders is. Ik krijg dus vaak de vraag wat de levensduur van een wijngaard is.

Wat is je antwoord dan?

De technische levensduur is 150 jaar: een wijnstok kan namelijk 150 worden. Maar de economische levensduur is 30 jaar. We moeten met de mode mee evolveren, want mensen kopen wat ze lekker vinden. Je moet nu dus eigenlijk planten wat de klant binnen 30 jaar wil drinken. *(Lacht)* Met m'n 20 soorten druiven zal ik gelukkig altijd wel iets in huis hebben dat een *hype* is.

Jullie zijn bekend om de ijswijn.

Klopt. In België ben ik trouwens de enige die ijswijn maakt. Voor alle duidelijkheid: het is géén wijn met ijs. Ijswijn kan je niet enkel van druiven, maar ook van appels en peren maken. Die koop ik bij de lokale fruitboer. In 2013 konden de fruitboeren hun peren niet kwijt door de Russische handelsboycot. Mijn oprit stond toen vol peren...

Hoe maak je je ijswijn?

Het fruit wordt bevroren tot min 8 graden Celcius. Dan ga je dat fruit persen en krijg je sap. Na de vergisting en filtering heb je dan je ijswijn. Om een flesje van 37,5 centiliter te vullen, heb je al snel 13 kilo peren nodig.

PRATENDE WIJNSTOKKEN

Hoe combineer je je job als UHasselt-professor met wijn maken?

Ik heb enkel een onderwijsopdracht. Wijn maken, is nog steeds een hobby. Collega's zeggen me weleens dat ze wachten op hun pensioen om aan hun hobby te beginnen. Maar als ik vandaag een wijnstok in de grond steek, moet ik zeven jaar wachten vooraleer ik er iets aan heb. Als ik dan op m'n 67ste van nul moet beginnen...

Wijn verbouwen, is eenzaam. De wijnstokken praten niet terug hè.

Geef je graag les?

Heel graag. Tegenwoordig kom je het leslokaal nog maar net binnen of studenten beginnen je al te googlen. Regelmatig krijg ik ook studenten over de vloer op het wijndomein. De combinatie lesgeven en wijn verbouwen, vind ik vooral mooi omdat het laatste erg eenzaam is. De wijnstokken praten niet terug hè. De afwisseling houdt het dus plezant.

Neem je iets mee uit je studies naar je hobby?

Veel. Een voorbeeld? In mijn ogen is wijn verbouwen niet iets dat je in ons land rendabel kan doen. Ook al omdat je verbonden bent met de natuur. Ik wil dus op zoek gaan naar een economisch concept waardoor wijnbouw in België tóch een leefbare entiteit kan worden.

Maakt het Belgische klimaat het jou erg moeilijk?

Voorals in het voorjaar – april, mei – is dodelijk. Dat is eigenlijk grondvorst, beneden is het dan het koudst. Hoe hoger je gaat, hoe warmer het wordt. Maar aan de andere kant: onze weersomstandigheden verschillen niet echt met die in pakweg Spanje of Italië.

Daar is het vaak zelfs te warm, waardoor je veel suiker krijgt in de druiven – en dus een hoog alcoholpercentage. Daar hebben wij dan weer een stapje voor: door het koele klimaat krijgt onze wijn veel zuren en, dus, een fris karakter. Door de klimaatopwarming benaderen boeren uit de Champagnestreek me met de vraag om hier voor hén een wijngaard aan te leggen. Want voor champagne zijn er veel zuren nodig.

GOUD

Je hebt al heel wat prijzen gewonnen. Welke was de mooiste?

In 2013 kreeg ik de prijs voor zowel de beste witte als de beste rode wijn. Ik heb die prijs intussen al drie keer gewonnen. Met de perenijswijn heb ik in Canada eens zilver gewonnen, met de appel goud. Op die bekroning ben ik enorm trots, want Canada is het land van de ijswijn. En het waren mijn eerste ijswijnen.

Wat gaan de wijngaarden nog brengen, hoop je?

Dit jaar maak ik met Kerstmis een variant met bubbels, ik heb ook nog enkele wijnen op houten vaten liggen. Er komt dus nog wel wat beters... Mijn streefdoel is om in Frankrijk goud te halen. Dan denk ik dat ik mijn ultieme doel bereikt heb. En daarnaast: ik wil nu als eerste met natuurwijn komen. Dat is wijn met zo weinig mogelijk chemische ingrepen. Ik zie ook nog wel iets in de combinatie kaas met wijn erin verwerkt. *(Lacht)* Aan ideeën geen gebrek, ik kan nog zeker twintig jaar verder. ■

Er is goed nieuws! Onze universiteit bestaat 45 jaar. Dat moet gevierd worden! Want zeg nu zelf: 45 jaar, dat is toch al iets. Natuurlijk: sommige universiteiten bestaan nog langer. Oxford en Cambridge bestaan al sinds het stenen tijdperk, en ook in eigen land zijn er universiteiten uit de *Bronstijd*. Maar wij zijn tenminste uit het Bronsgroen Tijdperk – dat scheelt een slok op de jenever. 45 jaar... We horen erbij, maar zijn toch nog jong en fris (een beetje zoals bronsgroen eikenhout). Eik, dat wil zeggen: respect en eerbiedwaardig. Bronsgroen, dat wil zeggen: fris en aantrekkelijk.

En hoe gaan we dat vieren? Met eredoctoraten, natuurlijk. We hebben er al 67 – en de teller loopt. Elke faculteit haar eredoctor! Ik zou zelfs zeggen: elk instituut, elke afdeling – wat zeg ik – elke doctor zijn of haar eredoctor! We gaan voor het grootst aantal gelijktijdig uitgereikte eredoctores en... we halen het *Guinness Book*! Niemand zal ons dat voorgedaan hebben (want anders komen we niet in het *Guinness Book*). Niet verder vertellen, want anders gaan anderen met ons idee lopen – ge ziet dat van hier.

En nu we toch bezig zijn over het *Guinness Book*, we kunnen nog wel wat records bedenken voor onze bronsgroene maar eerbiedwaardige universiteit. Als we onze bibliotheek nu eens laten zoals ze tijdens de werken was, dan hebben we de leegste bibliotheek ter wereld. De studerende student zal er blij mee zijn. Communiceren doen we met onze *smartfoon*, studeren doen we in de bibliotheek. Dus... Hoe leger, hoe voller met studenten!

En nu we nog altijd bezig zijn over het *Guinness Book*: we kunnen gaan voor de langstzittende rector. Dat betekent niet dat het hoofd van onze instelling ononderbroken aan een stoel moet gekluisterd blijven. Dat soort records, inclusief paalzitten, bestaat al. We bedoelen: *in functie zijn*. Aan het eind van deze termijn is Lucas Demaecker 16 jaar in functie. Awel, lap, dat hij er nog eens 16 jaar bij doet. Waarom niet? Te oud tegen dan? We doen niet aan leeftijdsdiscriminatie. Zestien jaar erbij.. Om te beginnen! En dat het tijd is voor een vrouwelijke rector? Dat kan opgelost worden, vraag maar aan Bo Askreek! *Rectors are Forever!* En dan: op naar 100 jaar UHasselt! Zo zeker als een eik bronsgroen is!

Harry Potter

HET CIJFER

Het aantal studenten dat in september 1973 *begon* aan het allereerste academiejaar van LUC/UHasselt. Ter vergelijking: in 2018 zijn er dat meer dan... 6.300.

339

DE PRIJSVRAAG

Doe mee aan onze prijsvraag en maak kans op een leuk UHasselt-gadget. Winnen was nog nooit zo gemakkelijk, want het juiste antwoord vind je ergens in deze editie... Succes!

Wanneer dronk Ghislain Houben zijn eerste glas wijn ooit?

Mail je antwoord vóór 9 mei naar nieuws@uhasselt.be. Een onschuldige hand beslist over de uiteindelijke winnaar! Die krijgt een paraplu met 'nieuw' UHasselt-logo cadeau (mocht de zomer helemaal wegregenen).

Danny Smets begon op 23 november 1972 te werken aan UHasselt. LOA-collega **Wannes Eylenbosch** wist dat en krijgt een Hasselt-gin mee naar huis. Schol, Wannes!

Gespot OP DE WERF

ALS GEGOTEN

Op 2 februari stelde UHasselt haar *Applicatiecentrum Beton en Bouw* voor aan het grote publiek. Dat gebeurde met een onthulling van de eerste steen (*want de werken waren toen al een tijdje aan de gang*). Op de gastenlijst prijkte onder meer Jan Peumans, voorzitter van het Vlaams Parlement. Het ACB² – in het Wetenschapspark – moet niet enkel een *state-of-the-art* onderzoekslabo worden voor beton en andere bouwmaterialen, maar ook een centrum voor contractonderzoek en dienstverlening voor de Limburgse bouw. Op de foto herken je (v.l.n.r.) rector Luc De Schepper, prof. dr. ir. Hervé Degee, decaan Marc D'Olieslaeger, prof. dr. ing. Bram Vandoren. Met UHasselt-helm!